

یادداشت

مهدی علی نژاد
دبیرکل کمیته ملی المپیک

دنیا باید بداند که ما ایستاده‌ایم

از یامداد ۲۳ خرداد تا به امروز همه چیز در ایران رنگ دیگری به خود گرفته‌است. با حمله ددمنشانه رژیم‌اشغالگر قدس به خاک پاک ایران، اتفاق‌های ناگواری را دیده‌ایم. عزیزان بسیاری را از دست داده‌ایم، قهرمانی‌هایی دیده‌ایم و البته خیلی چیزها آموخته‌ایم.

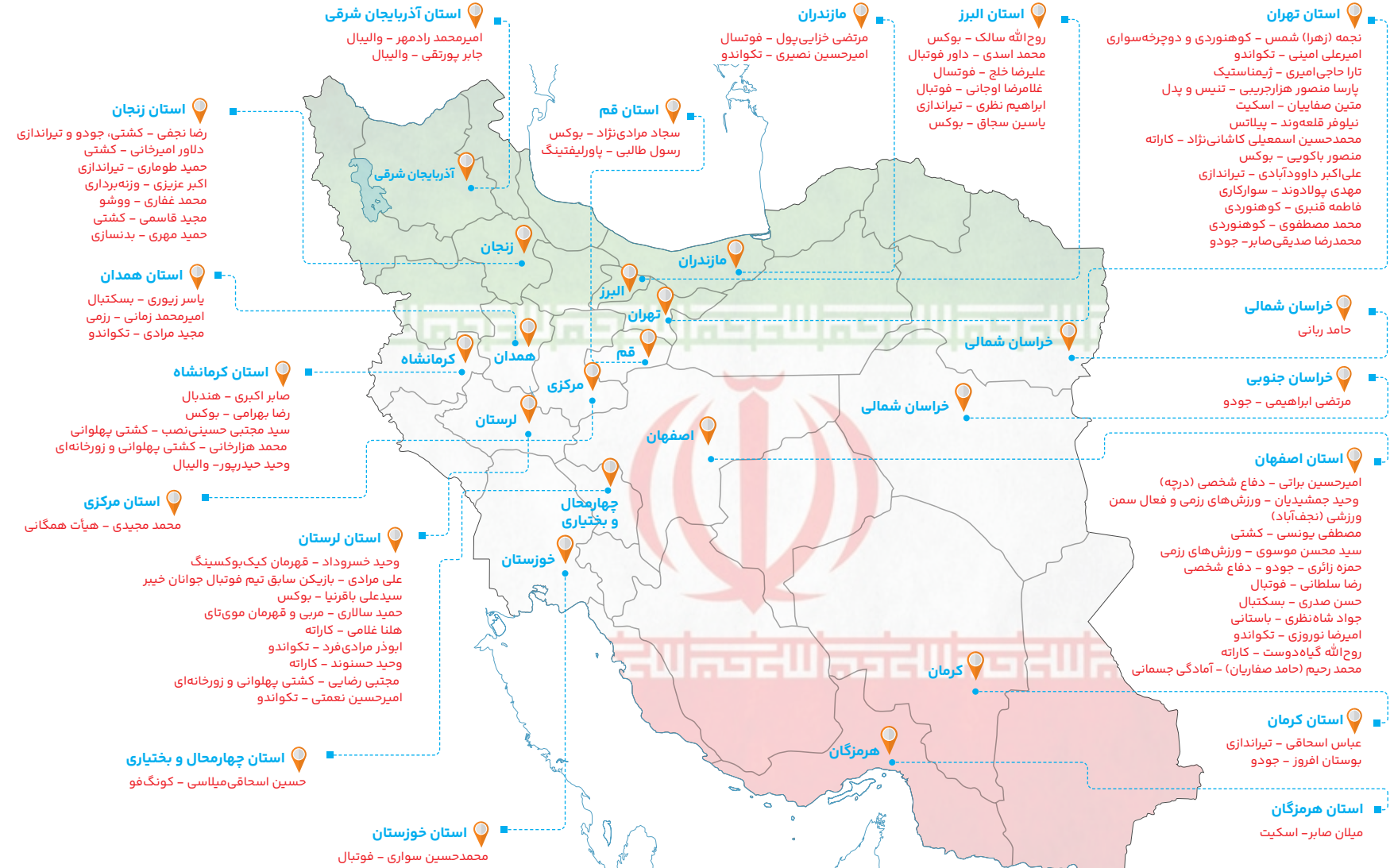
در حمله وحشیانه رژیم صهیونی به ایران، فرماندهان نظامی، دانشمندان هسته‌ای و زنان و کودکان بی‌دفاع بسیاری جان خود را از دست دادند که بین‌شان نام ۶۷ ورزشکار نوجوان و جوان نیز دیده می‌شود؛ اتفاقی تلخ که بار دیگر چهره واقعی رژیم‌اشغالگر قدس را به جهان نشان داد و ثابت کرد که این رژیم به هیچ قاعده و قانونی پایبند نیست و حد و مرزی برای تهاجم به کشورها ندارد. برخلاف آنچه در مجامع بین‌المللی گفته می‌شود و مسئولان رژیم صهیونی در طول روزهای حمله به ایران عزیزان عامی کردند، برای این رژیم، غیرنظامیان همیشه به عنوان هدف برای آسیب رساندن هستند و برایشان فرقی نمی‌کند که کودک دو ماهه را هدف بگیرد یا ورزشکاری که بعد از تمرین در مسیر برگشت به منزل است.

برای این رژیم تفاوتی ندارد که فرصت زندگی را از دختر هشت ساله ژیمناست بگیرد یا از نونهال تکواندوکاری که هر روز به باشگاه می‌رفت و سختی تمرین را به جان می‌خرد؛ با این امید که روزی روی سکوی اول المپیک بایستد و شاید یکی شود شصید آیرین سلیمی.

در این مدت همه ما کنار هم رنج‌های بسیاری را تحمل کردیم؛ اما فراموش نمی‌کنیم که چه رشادت‌هایی از فرزندان این آب و خاک دیدیم؛ چه غیورمردان نیروهای مسلح و چه آنهایی که در جمع‌های مردمی ایستادند و همراه کسانی بودند که در این روزها آسیب دیده‌اند. در این روزها ما از این قهرمانی‌ها و صوری‌ها درس‌های زیادی آموختیم.

ماهم از روز اول در کمیته ملی المپیک دست به کار شدیم تا جنایات رژیم‌اشغالگر قدس را به گوش نهادهای تأثیرگذار ورزش برسانیم و یادآوری کنیم که ذات ورزش کمک به برقراری صلح است و باید مقابل رژیمی که حق زندگی را از بقیه مردم می‌گیرد، ایستاد. همه دنیا باید بداند که ما ایستاده‌ایم و نگار هم برای داشتن ایران قوی ادامه می‌دهیم.

پراکندگی شهدای ورزشکار در تجاوز رژیم صهیونیستی به تفکیک استان‌ها

۶۷ ورزشکار ایرانی قربانی تجاوز رژیم صهیونیستی به ایران

پهلوانان نمی‌میرند

نتیجه تهاجم وحشیانه ۱۲ روزه رژیم صهیونی به خاک ایران، شهادت ۹۳۵ ایرانی بود. در لیست شهدای این جنایت تلخ در کنار کودکان، زنان و مردانی که قربانی این تجاوز شدند، نام ۶۷ ورزشکار نیز به چشم می‌خورد. چهره‌هایی که هریک دبایبی خاص برای خود ساخته بودند و بدون ثبت لحظات تاریخی در زندگی ورزشی خود بودند اما دشمن صهیونی دنیای شیرین آنها را با بی‌رحمی تمام کرد تا نشان دهد بویی از انسانیت نبرده است. هیچ کس تصور نمی‌کرد در پایان این تجاوز ۱۲ روزه نام ۶۷ ورزشکار در فهرست شهدا ثبت شود. امروز جای تارا دختر ژیمناست ۸ ساله تا علی باکویی بوکسور و دانشمند هسته‌ای ۵۹ ساله در ورزش ما خالی است. انسان‌هایی که هریک می‌توانستند در میان نخبگان این کشور در حوزه ورزش قرار گیرند اما رژیم صهیونی با بی‌رحمی اجازه تحقق آرزوهای بزرگ را به آنها نداد.

کاش بیشتر او را می‌شناختم

عبدالرضا انصاری، مربی ۳ ستاره بوکس ایبا و مدرس دوره‌های مربیگری فدراسیون بوکس که شهید علی باکویی را در دوره مربیگری «همبستگی» دیده بود، دانشمند هسته‌ای شهید را این‌طور توصیف می‌کند: «باکویی آدمی کم‌حرف و خوش اخلاق بود. من خیلی او را نمی‌شناختم فقط در دوره مربیگری از این جهت توجهم را جلب کرد که بسیار منظم و جدی بود. بر خلاف بعضی‌ها، او اصلاً خودنمایی نمی‌کرد و خیلی صبور بود. وقتی شنیدم دانشمند هسته‌ای بوده و شب اول تهاجم رژیم صهیونیستی با ترور به شهادت رسیده خیلی ناراحت شدم. کاش بیشتر او را می‌شناختم.»

شهید علی باکویی تنها برایشان حضور در دوره‌های آموزشی مربیگری و داور و به‌رورسانی دانسته‌هایش مهم نبود. او هر چه می‌آموخت به شاگردانش آموزش می‌داد؛ هم در باشگاه، هم اینستاگرام و هم یوتیوب. دانشمند شهید ۳ روز در هفته بعدازظهرها در باشگاه «خانه شهر» آموزش حضوری بوکس داشت، اما در

باکویی؛ دانشمند هسته‌ای و بوکسوری حرفه‌ای

شهادت در شب اول تجاوز رژیم صهیونیستی به خاک ایران، پرده از روی دیگر زندگی او برداشت. همه فکر می‌کردند مرد آرام، کم‌حرف اما فوق‌العاده کاربلد و حرفه‌ای، فقط مربی بوکس است؛ شهید علی باکویی، مربی بوکس که هیچ کس نمی‌دانست دانشمند هسته‌ای است. با اینکه به گفته خانوادهاش در ۳۰ سالگی بوکس کار می‌کرد، اما اهالی بوکس اصلاً او را نمی‌شناختند، حتی مجید عباس‌زاده، رئیس هیأت بوکس تهران.

دانشمند هسته‌ای اما در دو سال اخیر از دوره‌های داور و مربیگری هم جا نماند. کسی که در دوره‌های آموزشی فقط گوش می‌داد و بر خلاف بقیه حاضران هیچ سؤالی نمی‌پرسید، اما با بالاترین نمره قبول می‌شد؛ تفاوتی که خیلی به چشم مدرسان می‌آمد و برایشان تعجب‌آور بود، چرا که برای اولین‌بار یک نفر در دوره شرکت می‌کرد بدون اینکه سؤالی داشته باشد، اما بهترین شرکت‌کننده بود. مجید عباس‌زاده، رئیس هیأت بوکس

هلنا کاراته‌کایی با رویاهای طلایی

هلنا غلامی کاراته‌کای ۱۲ ساله سبک کیوکوشین هم یکی از ۶۷ شهید ورزشکار در تهاجم رژیم صهیونیستی است. دختر طلایی آسیا و ایران. با رویاهای طلایی برای آینده‌اش. هلنا نه موشک به خانه‌شان خورد و نه زیر آوار ماند، او برای تعطیلات با خانوادهاش به شمال رفته بود و موقع برگشت به شهرش خرم‌آباد، با حمله پهلپادی به خودروها در اتوبان تهران- قم با برخورد ترکشی به سرش به کما

رفت و بعد از سه، چهار روز شهید شد. رفتن او برای دوستان و مربی‌اش هنوز هم قابل باور نیست. رضوان بیرانوند مربی هلنا که هنوز از شهادت شاگردش شوکه است، او را این‌طور توصیف می‌کند: «هلنا دختری دلشور، مهربان، قوی و عاشق کاراته بود. او با چهار دوره قهرمانی در رقابت‌های کشوری، طلای آسیا و نقره تورنمنت بین‌المللی، آینده درخشانی در کاراته داشت. او شاگرد خیلی منظمی بود و هیچ وقت تمرین را از دست نمی‌داد، حتی آخر هفته‌ها قبل از رفتن به روستای پدری‌اش، تمرین را انجام می‌داد. خیلی غیرتی مبارزه می‌کرد تا حدی که مسابقه باختن را با برد عوض می‌کرد. به خاطر همین من خیلی روی او حساب می‌کردم. ما قبل از اینکه استاد و شاگرد باشیم با هم رفیق بودیم.»

بیرانوند بعد از شهادت هلنا، فعلاً کلاس‌هایش را تعطیل کرده: «هلنا قدیمی‌ترین شاگردم بود و این روزها خیلی جای خالی‌اش را حس می‌کنم. به خاطر وابستگی‌ای که به او داشتم، این روزها روحیه رفتن به باشگاه را ندارم و دو، سه هفته‌ای است که کلاس‌هایم را تعطیل کرده‌ام.»

شهید داوودآبادی، پزشک و تیرانداز

شهید علی اکبر داوودآبادی هم از ورزشکاران شهید تجاوز ۱۲ روزه رژیم صهیونیستی به خاک ایران بود. یکی از پنج شهید تیراندازی. او تنها داور تیراندازی نبود، بلکه پزشک متخصص عفونی و استاد دانشگاه هم بود. در حالی که هیچ کدام از همکارانش در فدراسیون نمی‌دانستند او متخصص است و بعد از شهادتش فدراسیون‌ها متوجه شدند که داوود آبادی تنها یک داور ساده نبود و آنها با پزشک متخصص

سر و کار داشتند، اما از این قصبه بی‌خبر بودند. داوودآبادی سالیان سال در تیراندازی تفنگ و تپانچه قضاوت می‌کرد و یکی از اعضای کمیته داوران فدراسیون هم بود. سلمان صالحی رئیس کمیته داوران فدراسیون نیز که سال‌های زیادی با داوودآبادی در تیراندازی کار می‌کرد و او را می‌شناخت، می‌گوید: «آن شهید سالیان سال جزو داوران خوب تفنگ و تپانچه خفیف و بی‌ادی بود، هرچند این سال‌ها به خاطر اینکه پزشک بود و استاد دانشگاه، همکاری‌اش با ما کمتر شده بود. ما فقط می‌دانستیم او در حوزه پزشکی است و از تخصصش بی‌خبر بودیم. وجود داوودآبادی برای تیراندازی خیلی مفید بود، او خلاقانه کار می‌کرد، حتی در مسائل نرم‌افزاری داور و هوش مصنوعی ایده‌هایی برای تیراندازی داشت که با شهادتش اجرا نشد.»

به گفته رئیس کمیته داوران، داور شهید همه جوره پای کار بود: «او خیلی شاخص بود هم از نظر فنی و هم برنامه‌ریزی. فدراسیون تیراندازی هم به چنین شخصی که هم برنامه‌ریزی عالی داشت و هم پروژه‌ها را خوب جلو می‌برد، نیاز داشت، اما متأسفانه با شهادتش دیگر او را نداریم.»

روایت رئیس فدراسیون هندبال از شب‌های تجاوز صهیونیست‌ها به پایتخت

انگار صحنه‌های فیلم آخرالزمانی را می‌دیدیم

جدای از شهادت اهالی ورزش در تهاجم ۱۲ روزه رژیم صهیونیستی به خاک ایران، ساختمان فدراسیون هندبال هم در جریان تجاوز رژیم صهیونیستی به تهران آسیب جدی دید. درست ۱۰ روز پیش بود که رسانه‌های خبری از آسیب جدی ساختمان فدراسیون هندبال و مصدومیت برخی از کارکنان این فدراسیون در جریان تجاوز رژیم صهیونیستی خبر دادند. علیرضا پاکدل و همکارانش معتقدند، آن

روز مثل ساکنس فیلم‌های آخرالزمانی بود. هرچند خطر از بیخ گوش آنها گذشت، اما ساختمان فدراسیون و سالن سردار سلیمانی هندبال از موج انفجار و ترکش‌ها در امان نماند و آسیب جدی دید.

علیرضا پاکدل رئیس فدراسیون هندبال در گفت‌وگو با خبرنگار «ایران»، روز سخت را این‌طور تعریف می‌کند: «ما از ۳۱ خردادماه تعداد کارمندان فدراسیون را به نصف رسانده بودیم. من آن روز برای پیگیری کارها ساعت ۱۰ صبح به فدراسیون آمدم تا در جلسه‌ای یکپیرمری خارجی تیم ملی باشم و بعد هم جلسه دیگری داشتم اما نرفتم و در فدراسیون ماندم. من در حال نوشتن نامه‌ای بودم که یک دفعه با صدای مهیبی ساختمان فدراسیون لرزید. شیشه‌های فدراسیون خرد شد و کاپ‌های بالای سرم به دیوار روبه‌رویی پرت شد. البته یکی از کاپ‌ها هم به پشت سرم خورد. فکر کردم دوباره صدا سیما را زدند. صدای جیغ و داد همکاران بلند شد، اما این تنها انفجار نبود و صدای مهیب دیگری هم شنیدیم. همه همکاران بیرون رفتند و مرا صدا می‌زدند تا زودتر از ساختمان بیرون بروم. وقتی من می‌خواستم بیرون بروم شیشه‌ها خرد شده و مهتابی‌های سقف پودر می‌شدند و روی زمین می‌ریختند. درست مثل صحنه‌های فیلم‌های آخرالزمانی بود. در محوطه بودیم که دیدم چطور گنجده‌های رژیم صهیونیستی به اوین و نزدیکی‌های فدراسیون حمله کردند. من وقتی سوار ماشین شدم احساس سوزش در بدنم کردم که بعد متوجه شدم مهتابی‌های پودر شده نوی لباسم ریخته است. وقتی دوباره با بعضی همکاران برگشتیم، دیدیم ساختمان فدراسیون آسیب جدی دیده و ترکش‌های زیادی به شمال خورده بود و حتی یکی از ترکش‌ها به سقف سالن خورده و دو قسمت کف پوش سالن آسیب دیده بود. چند درپچه و ۱۰۰ شیشه شکسته و سقف سوئیت‌ها و اتاق خودم هم ریخته بود.»

رئیس فدراسیون درباره شکایت به فدراسیون جهانی هم می‌گوید: «ما نامه‌ای به فدراسیون جهانی هندبال فرستاده‌ایم اما هنوز هیچ جوابی دریافت نکرده‌ایم.»

به گفته پاکدل، بازسازی فدراسیون یک روز بعد از تهاجم شروع شد: «هرچند ساختمان فدراسیون خسارت زیادی دیده اما ما یک روز بعد از تهاجم رژیم صهیونیستی بازسازی را شروع کردیم و تا به حال ۵۰ درصد آن را انجام داده‌ایم.»

روایت ملی پوش والیبال از همزمانی بازی های آسیایی با روزهای تجاوز وحشیانه اسرائیل به ایران

کریمی: دوری از وطن رمقی برای مسابقه نگذاشته بود

خانه‌هایمان برسیم. من و چند نفر از بچه‌ها به خاطر شرایط سخت سفر مرخص شدیم. من آسم هم دارم و با گرد و خاکی که سر مرز به ریه‌هایم نشست خیلی آذیت شدم. سر مرز راه بچه‌ها از هم جدا شد و با دو اتوبوس به خانه برگشتند. گروهی مسیرشان به شمال می‌رسید و بچه‌هایی هم راه‌شان به سمت اراک، اصفهان، شیراز، تهران و قزوین می‌رفت.»

از اینکه نگران خانواده‌مان باشیم، نگران ایران بودیم. از طرفی چون نصفه شب بود فکر اینکه خانواده‌ها خواب باشند باعث شد نتوانیم تماس بگیریم و همین مسئله استرس ما را بیشتر می‌کرد. از همه بدتر همدردی بقیه تیم‌ها بود که حالمان را خراب‌تر می‌کرد. نگاه ترحم‌انگیز آنها آذیت‌مان می‌کرد.» لغو پروازهای خارجی، دردسر دختران والیبال را برای برگشت به ایران دوچندان کرد. آنها دو روزی در هتل ماندند تا سرانجام با تصمیم فدراسیون زمینی برگردند، به همین خاطر از ویتنام با طی مسیر ۸-۹ ساعته به دوی رسیدند و بعد از ۶-۷ ساعت ترانزیت و با تأخیر دو ساعته راهی استانبول شدند، تیم شب در استانبول ماند و با اضافه شدن میلاد تقوی رئیس فدراسیون از برزیل به جمع آنها صبح زود با اتوبوس راهی وان شدند. مدافع میانی ملی پوش می‌گوید: «ما با شرایط خیلی سخت و سنگینی خودمان را به ایران رساندیم. ما با دو اتوبوس ۲۶-۷ ساعته با اتوبوس به وان رسیدیم، تنها حسن این سفر همراهی رئیس فدراسیون با ما بود. هرچند تازه با رسیدن به مرز ایران هنوز سفر ۲۵،۶ ساعتی راه داشتیم تا به

دختران وقتی از خواب بیدار شدند، مثل همیشه اول گوشی‌هایشان را چک کردند. از شوک دیدن خبرها خواب از سرشان پرید. خبر تجاوز رژیم صهیونیستی به خاک ایران. مگر می‌شود؟ این اولین سؤالی بود که به ذهنشان رسید. وقتی هیچ‌کدام جوابی برای آن نداشتند بیشتر در فضای مجازی غرق شدند و خبرگزاری‌ها را زیر و رو کردند. با تأیید خبرها، دلشان به شور افتاد. برای خانواده‌هایشان، مردم و کشورشان. دیگر آرام و قرار نداشتند. نگرانی برایشان رمقی نگذاشته بود. همدردی بازیکنان و مربیان بقیه تیم‌ها با آنها سرمیز صبحانه انگار تیر خلاص بود. دیگر هیچ انرژی برای جنگ نداشتند. جنگ سر پنجمی آسیا به تیم اندونزی. به خاطر همین باخت ۳-۱ یک به پای و دختران ایرانی نوشته شد. ریحانه کریمی ملی پوش والیبال می‌گوید: «ما جمعه را خیلی بد شروع کردیم، با دیدن خبر تجاوز رژیم صهیونیستی به خاک ایران. با دیدن خبر دیگر هیچ انرژی‌ای نداشتیم، این خبر بد جان همه ما را گرفت. همان موقع صدبار ایران بعد از تهاجم را تصویرسازی کردم تا بدانم باورکردنی است؟ دیدم نه. ما بیشتر

بازتاب

یادمان شهدای ورزشی در موزه ورزش

تصاویر، زندگی‌نامه و یادگارهایی از شهدای ورزشی به ویژه شهدای ورزش تجاوز وحشیانه رژیم صهیونی به خاک ایران، جمع آوری در موزه ملی ورزش، المپیک و پارالمپیک به نمایش گذاشته می‌شود. به گفته فرهاد طلوع گیان مدیر موزه ملی ورزش، المپیک و پارالمپیک با شهادت ۶۷ نفر از اهالی ورزش در تجاوز ۱۲ روزه رژیم صهیونی به خاک میهن عزیزمان با تصمیم مسئول کمیته ملی المپیک، یادمانی از آنها در موزه ملی ورزش به نمایش گذاشته می‌شود.

تجدید میثاق جامعه ورزش با شهدا

جامعه ورزش و جوانان صبح امروز در قطعه ۴۲ بازارمان‌های انقلاب اسلامی تجدید میثاق می‌کند. قرار است جامعه بزرگ ورزش و جوانان با حضور وزیر ورزش و جوانان، معاونین، مدیران کل ستادی، رؤسا، مدیران و کارکنان کمیته‌های ملی المپیک و پارالمپیک، اعضای بسیج ورزشکاران، رؤسای فدراسیون‌ها و ورزشکاران ساعت ۹:۳۰ دقیقه صبح امروز با حضور در قطعه ۴۲ پهنشت زهر (س) علاوه برگرامیداشت شهدای جنایت اخیر رژیم صهیونیستی، بار دیگر با آرم‌ان‌های انقلاب اسلامی تجدید بیعت کنند.